

Aylandan Narine Unutmanın Ağır Bedeli

— oktay-guvener · 29 Kasım 2024

İnsanoğlu nankördür ve çok unutkandır. Yaşadığı nice felaketleri, ölümleri çarçabuk unutuverir. Eylül ayı geldiğinde hepimizi tarifsiz bir hüznün kaplar. Her seferinde hatırlamak istemediğimiz o acı sahneler gözlerimizin önüne gelir.

Yıl 2015'ti, Eylül ayıydı; Muğla'nın Bodrum ilçesinde, sahile vuran minik bedeniyle Aylan bebek, göçmenlerin yaşadığı dramın sembolü haline gelmişti. Dünya bir an durmuş, susmuş ve yas tutmuştu. Sosyal medya kınama mesajları, yetkililere çağrılar, gözyaşları... O an hepimiz aynı yeminleri etmiştik: "Bir daha asla."

Ama insanoğlu nankördür. Unutmak onun en büyük zaafıdır. Bugün, yine Eylül ayındayız, ama bu sefer sahile değil, Diyarbakır'ın bir mahallesine düştü acı. Küçükük Narin kızımızın trajik ölümüyle karşı karşıyayız. Onun hikâyesi, maalesef, unutmanın bize bedel ödettiği anlardan sadece biri.

Çocuklarımıza sahip çıkamıyoruz. Aylan'ın ardından Narin'in ölümüyle yüzleşmek, o unuttuğumuz yeminlerin yarattığı derin boşluğu gözler önüne seriyor. Aylan bebek için nasıl gözyaşı döktüysek, Narin için de içimiz yanıyor ve gözyaşı döküyoruz. Ama mesele, bir iki gün gözyaşı döküp, sonra o gözleri başka gündemlerle meşgul etmek değil. Bizler çocuklarımızı, geleceğimizi kaybediyoruz ve bunu görmezden gelerek kendimize en büyük kötülüğü yapıyoruz.

Toplumsal hafızamız bu tür olaylarda kısa süreliğine tazeleniyor ama sonra yine unutmayı seçiyoruz. Oysaki ne Narin'i ne de Aylan'ı unutmak gibi bir lüksümüz yok. Her iki çocuğun ölümünde de sistemin eksiklikleri, toplumun duyarsızlığı ve yetkililerin ihmalleri var. Neden mi? Çünkü gündüz kuşağı programların insanları bu tür olaylara kanıksar hale getirmesi, işlenen nice çocuk ölümlerinin her zaman gözümüze sokulması, aldatma, kaçırılma olayları ve daha niceleri. Tabi sadece bunlar değil. Hala istediğimiz şekilde bir sosyal devlet olmadık maalesef. Gelişmiş ülkelerdeki sosyal devlet anlayışı ve uygulamalarının bir an önce bizde de yer alması gerekiyor.

Narin'in ve Aylan'ın acısını tekrar yaşamayalım. Çocuklarımızın kaybı, sadece ailelerinin değil, hepimizin ortak yasına dönüşmeli. Çünkü bir çocuğun kaybı, insanlığın kaybıdır. Unutmak, bu ağır bedeli ödemeye devam etmek demektir. Bu yüzden, bir daha yüzümüz gülmüyor; çünkü sahip çıkmadığımız her çocukta biraz daha eksiliyoruz. Sonucunda biz çocuklarımızı kaybediyoruz. Biz geleceğimizi kaybediyoruz.

Farkında mıyız?

Bu Eylül'ü unutmayalım. Bu sefer, gerçekten unutmayalım. Bu çocuklar, bize insanlığımızı hatırlatan birer aynadır.

Aylan'dan Narin'e: Unutmanın ağır bedeli - Oktay Güvener (tigrishaber.com)